

Prispeval Simon Orgulan
Torek, 20. Marec 2012 12:53

Simon Orgulan - Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

Mnogo zgodb se tako trudi opredeliti čas, prostor dogajanja, natančno navesti kaj je kdo rekel in kako. A ne ta zgodba. Nas zanima samo, kaj ima za povedati. Ne vem kdo sem, vem le, kakšno vlogo imam. In to vlogo bom zavzel z vsem, kar premorem.

Tisti, ki je bil pahnjen v juho nesmisla

(To je zgodba, ki bo objavljena po delih; vsaka sledeča objava je poglavje, ki bo nadaljevalo zgodbo od prej.)

20. del

HOTEL Z DVEMA ZVEZDICAMA

1. del - [TUKAJ](#)

2. del - [TUKAJ](#)

3. del - [TUKAJ](#)

4. del - [TUKAJ](#) 5. del - [TUKAJ](#)

6. del - [TUKAJ](#)

7. del - [TUKAJ](#) 8. del - [TUKAJ](#) 9. del - [TUKAJ](#) 10. del - [TUKAJ](#) 11. del - [TUKAJ](#) 12. del - [TUKAJ](#)

13. del

-

[TUKAJ](#)

14. del

-

[TUKAJ](#)

15. del

-

[TUKAJ](#)

16. del -

[TUKAJ](#)

17. del

-

[TUKAJ](#)

18. del - [TUKAJ](#) **19. del** - [TUKAJ](#)

Ugasnil je monitor in se pognal skozi vrata knjižnice. Ni vedel, kako naj reagira ali kaj si naj misli. Pravzaprav ni imel pojma, kaj naj bi vse skupaj pomenilo. Tekel je malo levo, malo desno, in malo navzkriž, dokler se ni zadihan ustavil v neki zakotni ulici s starimi škatlami, steklenicami in papirjem. Lovil je sapo. Bilo mu je slabo, ampak ni se mogel prisiliti, da bi bruhal. Z vsako sekundo se je slabost stopnjevala, on pa je samo čepel v kotu in nemo gledal predse. Postalo ga je strah. Njegova situacija je bistveno resnejša, kot se je zavedal. Še bolj pa je bolelo dejstvo, da on – glede na storjeno – ni nič boljši od ljudi, ki jih prezira. Dvoličen je. Ta misel ga je tako pretresla, da je vsebino svojega želodca zdaj dokončno izpraznil v bližnji smetnjak. Samo vprašanje časa je, kdaj bo celi svet vedel, kdo je in kaj je storil. Trepetajoče se je sesedel in padel v brezup.

Kot, da bi vrhovne sile vedele, kdaj tega res ni treba, se je z neba ulil dež. Težak, neusmiljen dež. Ni imel strehe nad glavo, a zaradi vsega šoka tega niti ni opazil, vse dokler ga ni do ušes zalilo. Zdaj je tako ali tako vseeno. Končal je. Zavozil do potankosti. V luži, kjer je sedel, bi se najraje pogreznil z obrazom v tla in se utopil. Vedel je, da bi zdaj že moral nekaj čutiti, ko je tako premočen pobiral črepinje svojih misli. A čutil ni ničesar, ne mokrote, ne mraza. Zgolj bolečino svoje lastne vesti. Prepustil se je toku, ulegel na tla in potihem upal, da ga voda zalije. Zaprl je oči in si zaželel lastnega konca. Vseeno mu je postalo za vse. Želel se je kaznovati, kakorkoli, nobena cena na tej točki ne more biti previsoka. Ker pa ga ni in ni hotelo zaliti niti po času, ki se mu je zdel kot neskončnost, se je pognal v tek. Brezglavo je odvihral po naključno izbrani poti, v upanju, da bo nekje našel kakšno pečino, iz katere se bo lahko vrgel v prepad. Ker pa tudi te ni bilo od nikoder, je začel oprezati za visokimi stavbami. Takimi, na katere se da splezati. Želel je oddirjati proti kakemu nebotičniku, a vedel je, da ga tako posvinjanega niti v najbolj blaznih sanjah ne bodo sputili noter. Zato je dirkal naprej. Na lepem se je znašel pri mostu, ki je bil dovolj visoko, da bi ga znal skok z njega pokončati. Splezal je na ograjo in se nanjo vsedel.

To je to, zadnji zdihljaji svobodne duše, ki niti ni bila več tako svobodna. Z vsakim nadaljnjim premikom je odločal, ali bo zdrvel usodi v naročje, ali bo počakal na kak boljši moment. Pa saj ni vedel, kaj sploh čakati. Izgubil je vse. Njegova denarnica je bila domala brez ficka, življenje lopova pa ga ni preveč mikalo. A nič na svetu ne boli bolj, kot izgubiti dobro mnenje o sebi. Saj, lahko bi si lagal, kakor vsak drugi tepec, ki misli, da njegov drek ne smrdi. Vendar to nikoli ni bil njegov način. Zakaj bi začel zdaj? Kakor velja za vsako laž, bi tudi tukaj profitiral le na kratki rok, na dolgega pa oplel. Problem je, da se je znašel ne zgolj v brezizhodni situaciji, temveč predvsem brezciljni. Ko je bežal, je sam sebe uspel preslepiti, da vse skupaj nekam vodi... iz slabšega na boljše. To pa se je izkazalo za fatamorgano; ko je končno prispel na svoj cilj, je izgubil svoj smisel obstoja. Problemov pa niti za ped ni rešil. Spoznal je, da ciljev v resnici nikoli ni imel... le slepil se je. Ko udarijo dejstva, pa je možno zaključiti le, da se ne zna kontrolirati. Nikoli se ni, pa čeprav v življenju ni bolehal za nobeno odvisnostjo. Impulziven je. Malce preveč, da bi lahko shajal s kakšnim človekom, kaj šele s skupnostjo. S sebe je izlil že na tisoče besed o preziranju konformizma, a šele zdaj se mu je posvetilo, da prezira predvsem samega sebe. Ali pa vsaj določene karakteristike, ki ga definirajo. Heh, da pomisliš, kakšen bedak je bil že ves ta

Prispeval Simon Orgulan
Torek, 20 Marec 2012 12:53

čas. Kako boš premagal druge, če še samega sebe ne moreš? Zdaj nima več nikamor za zbežati.

Gledal je, kako so kaplje dežja padale v vodo. Počutil se je tako majhen. Nemočen, nebogljjen in neuporaben. Tudi, če bi se zabil dol, bi to na gladino vplivalo le za nekaj sekund, potem pa bi bilo vse po starem. Ko bi odkrili njegovo truplo (če bi se komu sploh dalo ubadati z iskanjem), bi novinarji, časopisne hiše in ostali mediji dobili luštano zgodnico enodnevnico, ki bi prodala kak izvod ali dva več. Potem pa bi bil le še cifra, statistika, če hočemo. Ne le to, svet bi kolektivno bil mnenja, da je dobil, kar si je zaslužil. Na njegovo pogubo bi gledali kot na akt pravice, izvršen iz neba. A bi res rad ugodil medijskim hišam, ki bi se bogatile na njegov račun? Bi morda rad potešil žejo več milijonskih bebavih množic, ki samo iščejo naslednji šus senzacionalizma in zamotitve, da bi za nekaj trenutkov pozabile na svojo lastno bedo? Ja, pa kaj še. Sklenil je, da raje crkne. Haha, ironija pa taka, kajne? Ko 'ne-crkniti' postane kontekstualni ekvivalent 'crknjenju', pa čeprav zgolj iz čistega gnusa in nestrinjanja, potem veš, da na novo postavljaš definicije.

Teško je biti uporniški, če se sam sebi gnusiš enako, če ne še bolj, kot se ti gnusijo ostali. Ne, treba je sprejeti odgovornost in se kaznovati. To je zdaj še poslednji mejnik, ki ga ločuje od ostalih. Vse je padlo, to pa ne bo! Zbral je še zadnje zalogaje notranje moči in se ponovno postavil na noge. Previdno je splezal iz ograje in zakorakal po trdnih tleh v varnem zavetju mostička. Vedel je, kaj je prav in kaj hoče. Khm, pravzaprav niti ni važno, da veš, kaj hočeš. To se s časom lahko spremeni. Kar pa dolgotrajno ostaja v tebi, pa je zavedanje, da nečesa zagotovo nočeš. Blaten in moker se je zagnal med ljudi, ki so po dežju stopicljali z dežniki v rokah. Pa saj res. Dežnik! V šoku in bolečini je čisto pozabil, da ga ima s sabo. Saj ne, da mu bo zdaj kaj dosti koristil, a vseeno. Če ne drugega, se bo bolje znil z masami ljudi, ki kot slepe kure v nemogočih razmerah letajo naokrog po opravih. Kmalu je našel, kar je iskal: informacijski terminal. Vseboval je priročni zemljevid s trenutno lokacijo in interaktivnim iskalnikom. Celó izrisalo mu je najbolj optimalno pot do cilja. A kaj je ta cilj? Ne bi vedel. Nova samomorilska lokacija? Morda zavetišče za brezdomce? Ne svita se mi, niti približno. Kljub temu pa, ko se mu je z vtrajno hojo približeval, mi je precej hitro postalo jasno. Ta trmasti norec je korakal proti najbližji policijski postaji. Malce sem šokiran.

Ko je odprl vrata in pricmokal noter, so ga najprej nameravali nahruliti, da jim bo z blatom umazal preprogo. Potem pa je taglavnemu oficirju skodelica kave praktično odletela iz rok in se z navpičnim padcem raztreščila na ploščicah pod njim. Počasi je tudi ostalim navzočim postalo jasno, kdo se je prikazal na pragu. Policisti so na plano potegnili pištole in mu odločno, a hkrati nekoliko presenečeno in pretreseno zabičali, da naj se ne premika in da je aretiran. Za opaziti je bilo, da je imel le malokaj proti. Roke je dvignil vznak, nato pa sta mu dva policista že nadela lisice. Hrabra odločitev, kolega. Morda ne najlažja in zagotovo nič kaj manj nagla, a pravilna. Dolgoročno gledano s pomisleki pridejo samo težave. Ko te kristalno jasno prešine, kaj ti je za storiti, so pomisleki le še eni izmed žeblicev, ki se pribijajo v tvojo krsto, če se jim pustiš. A kaj bi dolgovezil.

Dogodki, ki so sledili, so preveč generično dolgočasni, da bi jih podrobno opisoval. Obsodili so ga in ga strpali v keho, njegovo rodno mesto je skupaj s svetom slavilo, skratka vse je bilo v najlepšem redu. Za marsikoga. Po svoje tudi zanj. Mislili so, da so mu vzeli vse.

Prispeval Simon Orgulan
Torek, 20 Marec 2012 12:53

Narobe. Pravzaprav so mu dali prav tisto, kar je najbolj potreboval. Mir in zvrhan pehar časa. Čeprav je končal v zaporu, ni sočasno končal tudi v zaporu za misli, kakor ostali ljudje... razmišlja lahko namreč o čemer želi. Gibljivost po prostoru je precenjena. Živeti z omejitvami je bil že tako vajen. Hrane vsaj ni več treba krasti po smetnjakih in zabojih, ker ti jo dostavijo v celico. Ha, tu imate zdaj, enodimenzionalci! Morda res ni bil v hotelu s petimi zvezdicami, a koga briga. Tudi dve zvezdici nista slab rang, če ne potrebuješ dosti. Poleg tega pa je treba imeti v mislih, da je vendarle zastoj. Kdo bi se pritoževal? Škoda le, da so pri aretaciji upoštevali njegovo predajo in da mu bo to nekoliko skrajšalo nastanitev. A nič ne de. Ob izpustitvi bo njegova moč presegala že marsikatero omejitev, s katero vsak izmed nas priveka na svet. Iznajdljiv poba, kot je, se je uspel dogovoriti s pazniki, da mu vsake nekaj tednov prinesejo nov kup knjig. Na papirju bi verjetno pričakovali fikcijo, a kdo ima čas za kaj takega? Bral je strokovno literaturo. Iskal po vsem živem, da bi našel svojo pot, in da bi si priboril svoj kotiček pod soncem. Pri lažeh in natepavanju je ni čez informiranost, če se želiš zaščititi. Tisti, ki znajo pravilno ovrednotiti družbeno strukturo okoli sebe, bodo vedno imeli prednost pred tistimi, ki tega ne znajo. Z dovolj veliko vztrajnostjo, ki že skorajda mora malce mejiti na trmo, da je dovolj obstojna, pa lahko tudi čisto navadni smrtniki zgrabijo bogove za jajca. Sami sicer nikoli ne bodo mogli postati nesmrtni, neustavljivi in neranljivi, ampak kdo pravi, da je treba? Treba je le biti močen, ker moč nadzira vse. Tudi, če imaš le skromno željo po nadzoru nad lastnim življenjem, in nič drugega.

Ta pravica bi ti morala pripadati že ob rojstvu, a žal bodo ljudje vedno našli način, da ti jo kratijo. Če ne ljudje, pa razmere. Bitka svobodoljubnih, se bojim, da nima konca. Vendar to ne pomeni, da je brezupna. Vse, kar potrebujemo, so živci iz najtrdnejšega jekla in potrpežljivost. Ne smeš se pustiti nobenim strahovom, nobenemu neuspehu in nobenemu materialnemu ali nematerialnemu pojmu. Kaj pa ljudem? Pha, oni so pa tazadnji! Še smrt je slajša. Pa ne gre se tule za ponos, ampak za dober, dostojen okus. Deset padcev ne pomeni ničesar, tudi 55 ne. Pomeni le, da se boš pač 56-krat pobral. Ostali imajo tendenco, da zasmehujejo tiste, ki tako trmasto poskušajo in jih označujejo za naivne, slaboumne, otročje, pa še kaj bi se našlo. V resnici, vrhovnemu presenečenju na ljubo, pa zgolj klavarno opravičujejo dejstvo, da sami tega nikoli ne bi bili sposobni. Pogosto zaradi prešibke odločnosti in podcenjevanja človekovih sposobnosti, še pogosteje pa zaradi pomanjkanja hrbtenice. Po domače povedano: ker jim noben ni dal odobravanja!

Pa odobravanje drugih sploh potrebujemo? Ni slabo, če ga imamo, to že. To, da brez njega ne bi mogli shajati, kakor ne bi mogli brez kisika, pa je popolnoma zgrešeno. Tovrstni strahovi se marsikdaj izcimijo iz premajhne merice izkušenj. Da bom direkten, ne sme te biti strah poskusiti. Ko si enkrat tako daleč, vidiš, da so bili popolnoma odveč.

O našem krimi-heroju se bojim, da ni več kaj dosti za povedati. Obelodanil sem vam vse. Kar drugi dojemajo kot zapor za telo, je on imel za inkubator znanja, informacij in razuma. Imel je dolgo pot, polno ovir, ampak bilo je vredno. Če ne zavoljo dogodivščine, pa zagotovo zavoljo spoznanja... predvsem samega sebe. In seveda zunanjih razmer, kar ne more ravno škoditi. Ampak zdaj, o ja, zdaj je vedel. To, da v današnjem svetu ni več plemičev, je navadno zavajanje. Vedno so bili in vedno bodo. Le reče se jim zdaj drugače, da se ne bi stopilo na živec preobčutljivim politično-korektnim nebodijimtreba. Le tisti lahko ubrani svoje interese, ki ima moč. Da se jo uporabiti tudi za grde namene, a skrajno žalostno je, da se za ubranitev lastnih

Prispeval Simon Orgulan
Torek, 20 Marec 2012 12:53

pravic potrebuje moč nič kaj manjših razsežnosti. Če je ne boš sam zavaroval, ti jo bodo drugi brez najmanjšega pomisleka vzeli. In to s cedečo slino v ustih. Tega si nikakor ne moreš privoščiti, če ne iz drugih razlogov, že zaradi plamenih zubljev sovraštva in gnusa, ki te ob takemu dogajanju preplavijo. Prihodnost je v neodvisnosti. Vsaj od drugih ljudi, če že od razmer ni mogoče biti. Na tej točki bi se ustavil in čestital neodvisnim podjetnikom, inovatorjem in umetnikom, skratka vsem, ki počnejo, kar želijo, ko želijo in so v tem uspešni. Tistim, ki (še) niso, pa polna kapa spoštovanja, da vztrajajo. Oni so plemiči sodobnega časa. Ker sploh ni važno, kje si se rodil ali kaj imaš. Talent je še ena od stvari, ki so bistveno precenjene. Edino, kar šteje, je to, kaj si pripravljen narediti, da dosežeš svoje cilje. Nisem največji pristaš besede 'sanje', zato je nisem uporabil. Sliši se malce preveč iluzorno in preprosto ne spada zraven.

V primeru, da si postavljaš lastne cilje (tudi, v kolikor to zahteva riniti proti deročemu toku, ki pritiska nate, a se mu nikoli ne prepustiš), si že na dobri poti do plemišva. Ja, to je pa lepota današnjih časov, vsaj ena, na katero sem zares ponosen. Včasih je vse skupaj bilo pogojeno s krvjo, dandanes pa je marsikaj odvisno od tvoje vztrajnosti, odločnosti in intelektualnih kapacitet. Minus razna dedovanja in podobni heci, ampak ja. Z lastnimi rokami si lahko utreš pot noter, kar pomeni, da ti je dana možnost dobiti tisto, kar ti pripada, če si le-tega želiš bolj kot življenje samo in si dovolj sposoben, hkrati pa tudi človek dejanj. Po svoje se tu vrši naravna selekcija, nobena intervencija ni potrebna. A v kolikor so to karakteristike, ki te definirajo, pa sploh ni debate. Dobil boš, kar ti pripada, vprašanje je zgolj v potrebnem času. Zаметki pravice v nepravičnem svetu. V nedogled lahko razglabljamo o tem, kako nas je strah poskusiti stvari po naše, ker se bojimo, da izzivu ne bomo kos. A zakaj živeti v strahu in zakaj v njem tudi umreti? Radi bi verjeli, da izhaja iz naše racionalne, vendar niti približno temu ni tako. Sposobni smo malce več, kot le to. Nikoli ne bomo vedeli, če ne poskusimo. Nihče ne pravi, da problemov ne bo in da bo vse šlo po maslu. Seveda bodo stvari šle narobe. Presenetljivo pa je, da niti takrat, ko problem postane realnost, strah še vedno ni na mestu. Največ narediš, če ostaneš zbran in pri pameti, čeprav ti okrog ušes pokajo granate in mimo tebe šibajo krogle. Imam prav ali nimam, preklemano?

S to mislijo se umikam drugam, v svetove, katerih del sem zmeraj bil. Urno, ker čeprav je časa ogromno, ga nikoli ni dovolj. Dosti zgodb je za pripovedovati, še posebej tistih, ki navzven delujejo že zdavnaj zaključene. Očitno ob mraku dneva obvelja zgolj eno: kdor išče, ta najde. Težko je, še posebej, če se pot pred tabo razdeli na več smeri, ubereš pa lahko samo eno. Si upaš ubrati tisto, za katero slutiš, da je zate prava, čeprav ti žugajo s prstom? Te je v hlačah dovolj, da jim v odgovor še ti pokažeš en prst? Zna biti, da je to ena pomembnejših odločitev, ki jih sprejmeš v življenju. Če jim bo kaj lažje, jim lahko obelodaniš, da naj nikar ne vzamejo osebno. Bistveno bolj, kot si ga pokazal njim, si to storil njihovim strahovom, sočasno pa tudi lastnim. Kar je edino pravilno. Naj bo jasno, da ti usmerjaš njih in da si ti gospodar svojega življenja, ne pa obratno.

A previdno, ta pot ni za vse. Izberi jo le, če si sam pri sebi trdno prepričan, da jo zmoreš živ prebroditi. Ne sprašuj drugih; samo lagali ti bodo. Nekateri iz dobrohotnosti, spet drugi iz sebičnosti ali zlobe. Če nisi dovolj sposoben, ti lahko iz prijateljskih namenov ali vljudnosti rečejo, da si. Če pa dejansko si, pa ti bodo natvezili, da nisi, zgolj zato, da bi si podredili silo, ki je močnejša od njih, da bi delala za njihove interese. Tudi na to se ni moč povsem zanašati, ker lahko, da niti sami ne vedo, lahko pa te narobe ocenijo. Ti edini v sebi nosiš zemljevid do

Prispeval Simon Orgulan
Torek, 20 Marec 2012 12:53

spoznanja in ključ do resnice. Razmišljaj, dvomi, sprašuj se in postavljaljaj si izzive. Uporabi vse, kar veš o sebi in o svetu, ki te obdaja. Le tako jo boš našel.

Sicer pa, kaj bi govoril. Mi to vemo, mi in nam sorodne duše. Iz tega razloga zaključujem z rameroma skromno peščico besed: bojišče je odprto in le malokaj je prepovedano. Zato vso srečo vsem.

(konec)

Vsi že napisani deli so objavljeni tudi [TUKAJ](#).